

Sygn. VPa 1/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Mariola Mastalercz

SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa G. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) P.U. G. S. w B. przeciwko M. O.

o odszkodowanie lub zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda G. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) (...) G. S. w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie IV Wydziału Pracy

z dnia 15 listopada 2016r. sygn. IV P 70/16

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od powoda G. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) P.U. G. S.*

w B. na rzecz pozwanego M. O. kwotę 900,00

(dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sygn. akt V Pa 1/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 lutego 2016 roku, skierowanym przeciwko M. O., powód G. S., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) G. S. w B., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 5.087,67 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pomiędzy nim, a pozwanym została zawarta umowa o pracę, a w dniu 10 sierpnia 2015 roku umowa o odpowiedzialności materialnej pracownika za szkody wyrządzone w mieniu pracodawcy. Na podstawie tej umowy pozwany M. O. przyjął na siebie odpowiedzialność za nieprzestrzeganie regulaminu BHP oraz za ewentualne nałożenie na pracodawcę kar i mandatów, za zawinione zachowanie lub zaniechanie. W dalszej kolejności pracodawca podał, że w dniu 24 sierpnia 2015 roku pozwany

stawił się do miejsca wykonywania pracy w stanie po użyciu alkoholu, co stanowiło ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych, a także umyślne naruszenie regulaminu BHP. Miało to skutkować wyrządzeniem przez pozwanego szkody w mieniu pracodawcy w wysokości 5000 zł, bowiem (...) obciążył powoda tą kwotą.

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 marca 2016 roku pozwany M. O., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniósł, iż powództwo jest bezzasadne, a także nieudowodnione. Zdaniem pozwanego, zgodnie z art. 116 kp pracodawca jest zobowiązany wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność pracownika oraz wysokość powstałej szkody. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na pracodawcy, który jednak nie udowodnił, że pozwany znajdował się w czasie pracy w stanie po użyciu alkoholu oraz nie udowodnił zasadności nałożenia na niego kary wymiarze 5000 zł. Następnie strona pozwana podnosiła, że powód nie przedstawił świadectwa wzorcowania użytego urządzenia – alkometru i nie uwzględnił błędu pomiarowego podczas badania pozwanego, które zostało przeprowadzone przed rozpoczęciem pracy.

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2016 roku, sygn. akt IV P 70/16 Sąd Rejonowy - Sąd Pracy w Belchatowie w punkcie 1 sentencji wyroku oddalił powództwo, a w punkcie 2 sentencji wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

M. O. został zatrudniony przez powoda G. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)U. G. S. w B. na stanowisku montera konstrukcji stalowych. Pozwany pracę świadczył na terenie Huty (...) w G..

M. O. zapoznał się z wewnętrznymi regulacjami dotyczącymi obowiązku przestrzegania przepisów BHP. Nie został poinformowany o wysokości kary za naruszenie obowiązku trzeźwości.

W dniu 10 sierpnia 2015 roku pozwany podpisał oświadczenie o odpowiedzialności materialnej, w którym przyjął na siebie pełną odpowiedzialność materialną za mienie oraz składniki majątkowe firmy.

W związku z tym oświadczył, że zgadza się m.in. na pokrycie wszelkich strat powstałych z jego winy. W oświadczeniu zawarto zapis, że pozwany przyjmuje na siebie odpowiedzialność za nieprzestrzeganie regulaminu BHP oraz wszelkich kar i mandatów, którymi z jego winy będzie obciążony pracodawca. W przypadku nieuregulowania szkody przez pracownika pracodawca zastrzegł sobie możliwość potrącenia z wynagrodzenia.

W dniu 24 sierpnia 2015 roku przed rozpoczęciem pracy o godz. 6:53 M. O. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie wykazało u pozwanego zawartość alkoholu – 0,10 mg/l. Po kilku minutach przez funkcjonariuszy KPP w G. zostało przeprowadzone drugie badanie, w wyniku którego stwierdzono u pozwanego zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu - 0,06 mg/l.

(...) Spółka z o.o. we W. w dniu 4 września 2015 roku skierowała do powoda G. S. pismo dotyczące kompensaty wzajemnych zobowiązań na kwotę 5000 zł z należności przysługujących powodowi. Z treści pisma nie wynika czego dotyczy wymieniona kwota.

Następnie pismem z dnia 7 września 2015 roku (...) Sp.

z o.o. we W. poinformowała G. S., że w dniu 24 sierpnia 2015 roku podczas kontroli osób wchodzących na teren Huty (...) w G. pozwany M. O. znajdował się po użyciu alkoholu. Alkomat wykazał u niego stężenie 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W związku z tym Spółka (...) poinformowała powoda o naliczeniu kary umownej w wysokości 5.000 zł

i załączyła notę obciążeniową. W treści pisma wskazała, że w przypadku nie uregulowania zapłaty kwoty ujętej w nocie w terminie 7 dni zostanie dokonana kompensata z faktury powoda.

W związku z naruszeniem obowiązku trzeźwości przez pozwanego, pracodawca rozwiązał z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pozwanego na podstawie art. 52 § 1 kp.

Pismem z dnia 2 listopada 2015 roku powód G. S. wezwał pozwanego M. O. do zapłaty w terminie 14 dni 5.000 zł tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną w mieniu pracodawcy (obciążenie umowną karą finansową) w związku ze zdarzeniem z dnia 24 sierpnia 2015 roku.

Pozwany M. O. nie dokonał zapłaty kwoty 5000 zł na rzecz powoda G. S..

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentacji w postaci oświadczenia o odpowiedzialności materialnej, pisma z dnia 4 września 2015 roku, pisma (...) z dnia 7 września 2015 roku, wezwania do zapłaty oraz zeznań pozwanego.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający dla potrzeb wydania rozstrzygnięcia, a zeznania pozwanego znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów złożonych do akt sprawy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym i po dokonaniu oceny zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd I instancji wskazał, że w przedmiotowej sprawie powód G. S. dochodził od pozwanego M. O. kwoty 5000 zł, którą został obciążony przez kontrahenta (...) Sp. z o.o. we W. za naruszenie przez pozwanego przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że Kodeks pracy odrębnie reguluje zasady odpowiedzialności materialnej pracownika za szkody wyrządzone pracodawcy podczas wykonywania obowiązków pracowniczych. W stosunkach prawnych pomiędzy pracownikiem a pracodawcą nie mają zastosowania przepisy Kodeksu cywilnego wtedy, gdy pracownik wyrządzi pracodawcy szkodę wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych.

Wedle Sądu I instancji pracownik ponosi na podstawie art. 114 kp odpowiedzialność za szkodę, która powstała w majątku pracodawcy wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych. Wykazanie przez pracodawcę poniesionej szkody jest bezwzględnie konieczne do wytoczenia powództwa z art. 114 kp, co potwierdzać ma wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2011 roku, sygn. akt II PK 22/11, MoPr 2012, Nr 1. Natomiast zobowiązanie pracownika do naprawienia szkody powstaje w przypadku uchybienia każdemu z obowiązków, jakie spoczywają na pracowniku z tytułu nawiązania stosunku pracy, a nie tylko obowiązkowi podstawowemu. W ocenie Sądu Rejonowego przepis art. 114 kp nie różnicuje obowiązków pracownika. Jakikolwiek naruszenie któregośkolwiek obowiązku spoczywającego na pracowniku, które doprowadziło do wyrządzenia szkody, uzasadnia pociągnięcie pracownika-sprawy szkody do odpowiedzialności materialnej na podstawie art. 114 kp.

Kontynuując swój wywód, Sąd Rejonowy powołał brzmienie art. 114 k.p., w którym to wskazano przesłanki odpowiedzialności materialnej pracowników, którymi są:

- 1) niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków pracowniczych, czyli bezprawność zachowania się pracownika,
- 2) wina pracownika,
- 3) szkoda wyrządzona pracodawcy.

W świetle dalszych przepisów do przesłanek tych Sąd I instancji zaliczył ponadto:

- 1) określony związek przyczynowy między zachowaniem pracownika a szkodą (art. 115 kp),
- 2) wykazanie przez pracodawcę okoliczności uzasadniających odpowiedzialność oraz wysokość szkody (art. 116 kp).

W tym miejscu Sąd I instancji zwrócił uwagę, że w przedmiotowej sprawie pracodawca dochodził od pozwanego – pracownika naprawienia szkody, jaką poniósł w związku z jego zachowaniem. Powód zarzucił pozwanemu, że w dniu 24 sierpnia 2015 roku stawiał się do pracy w stanie po użyciu alkoholu. Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 116 kp powód winien wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność pracownika oraz wysokość poniesionej szkody.

W ocenie Sądu I instancji powód nie wykazał, że pozwany ponosi odpowiedzialność za powstałą szkodę. Przede wszystkim nie udowodnił, że pozwany w dniu 24 sierpnia 2015 roku stawiał się do pracy będąc pod wpływem alkoholu. Takiego dowodu nie stanowi zdaniem Sądu Rejonowego pismo od kontrahenta. Sąd I instancji zauważył, że powód G. S. nie przedstawił żadnego protokołu z przeprowadzonego badania. W związku z tym nie jest jasne, przy użyciu jakiego urządzenia dokonano badania, czy urządzenie to posiadało świadectwo legalizacji, czy było sprawne. Co więcej, Sąd Rejonowy podniósł, że powód nie uczestnicząc w badaniu, w ogóle nie wyjaśnił okoliczności sprawy, a pozwany nie miał też możliwości zweryfikowania wyniku badania, nie ustalono w tym zakresie żadnej procedury. Zdaniem Sądu I instancji oznacza to, że powód-pracodawca, nie udowodnił, że badanie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy. Wprawdzie pozwany nie przeczy wynikom badania, ale fakt ten nie potwierdza prawidłowości jego wykonania.

Nadto, w ocenie Sądu Rejonowego powód nie udowodnił zasadności nałożenia na pozwanego kary w wysokości 5000 zł, nie przedstawił żadnej umowy, ani innego dokumentu, z którego miałyby wynikać jego zobowiązanie w takim wymiarze. Sąd I instancji stwierdził, że G. S. nie udowodnił w ogóle, że poniósł szkodę w wysokości 5000 zł, że przedmiotowa kara została przez niego zapłacona. Następnie Sąd Rejonowy podkreślił, że z pisma dotyczącego kompensaty z dnia 4 września 2015 roku nie wynika, czego ta kompensata dotyczy, a także, że kara jest wynikiem zachowania pozwanego. Dokument ten nie jest według Sądu Rejonowego również dowodem na zapłacenie tej kary przez powoda. Sąd I instancji zauważył, że pismo kontrahenta mówiące o tym i wzywające do zapłaty kary w terminie kolejnych 7 dni jest opatrzone późniejszą datą 7 września 2015 roku, niż pismo o kompensacie. A dopiero brak zapłaty we wskazanym terminie miał skutkować kompensatą wierzytelności. Sąd Rejonowy stwierdził, że brak jest jakiegokolwiek związku pomiędzy tymi dokumentami.

W dalszej kolejności Sąd I instancji skonstatował, że pracodawca nie przedstawił żadnego potwierdzenia, że pozwany został zapoznany z regulaminem pracy obowiązującym u powoda oraz postępowaniem w sytuacji stawienia się do pracy w stanie po spożyciu alkoholu i konsekwencjami takiego zachowania. Podstawą odpowiedzialności pozwanego nie może być zdaniem Sądu I instancji oświadczenie o odpowiedzialności materialnej, które podpisał, bowiem ma ono jedynie charakter ogólnej deklaracji, co do wyrównania przez pracownika strat pracodawcy, powstałych z winy pracownika. Reasumując, Sąd Rejonowy wskazał, że pracodawca w sposób bezsporny nie wykazał okoliczności uzasadniających odpowiedzialność pracownika oraz wysokość powstałej szkody.

W świetle powyższych ustaleń Sąd I instancji stwierdził, że nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności pozwanego określone w Dziale V Rozdziale I Kodeksu pracy.

Mając na uwadze powyższe rozważania i powołane w nich przepisy, Sąd Rejonowy orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono jak w pkt 2 sentencji wyroku na podstawie przepisu art. 98 kpc, wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Wysokość kosztów Sąd ustalił na podstawie przepisów § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 3 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie następujących przepisów:

1. prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 114 kp w związku z art. 116 kp przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie wykazał okoliczności uzasadniających odpowiedzialność materialną pozwanego oraz nie wykazał wysokości wyrządzonej w jego majątku

szkody, pomimo tego że: 1) pozwany nie zakwestionował w toku niniejszego postępowania wyniku badania alkomatem (notabene nie kwestionował także tego wyniku, który stanowił podstawę do rozwiązania z pozwanym umowy o pracę w trybie art. 52 kp i nie odwołał się od tego rozwiązania), 2) powód udowodnił fakt obciążenia go przez swojego kontrahenta karą umowną za naruszenie postanowienia łączącego powoda z (...) sp. z o. o. oraz fakt dokonania potrącenia wzajemnych wierzytelności pomiędzy w/w podmiotami.

- art. 6 kc przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że pomimo w/w dowodów powód nie udowodnił roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości.

2. prawa procesowego, a mianowicie:

- art. 229 k.p.c. przez jego niezastosowanie i uznanie, że pomimo przyznania przez pozwanego okoliczności spożywania znacznej ilości alkoholu przez okres od 21 sierpnia do 23 sierpnia 2015 - weekend - oraz nie kwestionowania wyniku badania alkomatem, powód był w ocenie Sądu zobowiązany tą okoliczność dodatkowo udowodnić;

- art. 230 k.p.c. przez jego niezastosowanie i pomimo niewypowiedzenia się przez pozwanego co do wysokości poniesionej przez powoda szkody, w połączeniu ze złożonymi do akt sprawy dokumentami - 1) pismem z dnia 7 września 2015 r. rozwiązania umowy o pracę z pozwanym w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kp, 2) pismem (...) sp. z o.o. z dnia 7 września 2015 r. informującego powoda o wyniku badania pozwanego na obecność alkoholu w organizmie, 3) notą obciążeniową (...) sp. z o.o. z dnia 7 września 2015 r. nakładającą na powoda karę umowną w wysokości 5 000 zł., 4) dokumentu kompensaty nr (...), 5) zeznań powoda i pozwanego - sąd uznał, że powód nie udowodnił powództwa co do wysokości.

- art. 231 k.p.c. przez jego niezastosowanie i pomimo zgromadzenia materiału dowodowego w postaci dokumentów opisanych powyżej oraz przesłuchania stron, sąd uznał że powód nie udowodnił roszczenia ani co do zasadności, ani co do wysokości.

Powód zarzucił także Sądowi I instancji rażąco błędne rozumowanie prowadzące do oddalenia powództwa w sytuacji, w której ciąg zdarzeń wynikający ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, że:

- pozwany spożywał w towarzystwie innych pracowników pozwanego alkohol od 21 sierpnia do 23 sierpnia 2015 r.,

- w dniu 24 sierpnia 2015 r. pozwany został przebadany przez pracownika ochrony Huty (...) S.A. w G. na obecność alkoholu w organizmie, dwukrotnie, obie próby dały wynik dodatni,

- powód rozwiązał z pozwanym umowę o pracę z powodu ciężkiego naruszenia przez pozwanego podstawowego obowiązku pracowniczego, jakim jest przebywanie w miejscu świadczenia pracy w stanie trzeźwości (O^{00} mg/1), a pozwany nie zakwestionował tej okoliczności,

(...) sp. z o.o. obciążyło powoda - zgodnie z postanowieniem § 9 ust. 6 umowy z dnia 30 czerwca 2015 r. nr (...) karą umowną w wysokości 5 000 zł. z tytułu stawienia się pozwanego do pracy w stanie wskazującym na spożycie alkoholu oraz dokonało z tego tytułu potrącenia wzajemnych wierzytelności pozwany w dniu 10 sierpnia 2015 r. złożył oświadczenie o przyjęciu odpowiedzialności materialnej za szkodę wyrządzoną przez pozwanego w majątku powoda, a jego odpowiedzialność obejmowała m.in. za obowiązek przestrzegania regulaminu BHP oraz zobowiązanie do pokrycia wszelkich nałożonych na powoda kar i mandatów związanych z działaniem lub zaniechaniem pozwanego. W ocenie powoda fakty te zostały ustalone przez Sąd I instancji i co za tym idzie, przy zastosowaniu zasad logicznego rozumowania, a czemu nie sprostał Sąd Rejonowy w Belchatowie, powództwo winno być całościowo uwzględnione, nie zaś oddalone.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty powód wniósł o:

1. zmianę w całości zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty 5 087,67 zł. z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem Rejonowym, w tym wynagrodzenia pełnomocnika powoda;
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym wynagrodzenia pełnomocnika powoda.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna , choć Sąd Okręgowy podziela jedynie w części argumentację Sądu Rejonowego.

Zarówno strony procesu jak też Sąd Rejonowy swoją uwagę skupiły na ustaleniu, czy pozwany stawiał się w stanie po spożyciu alkoholu do pracy, czy z tego tytułu powód musiał zapłacić karę pieniężną inwestorowi, jak też czy w istocie ją uregulował.

W ocenie Sądu Okręgowego punktem wyjścia dla oceny zasadności żądania jest ustosunkowanie się do dokumentu, który w ocenie powoda miał być podstawą odpowiedzialności pozwanego za wyrządzoną powodowi szkodę. Chodzi to o „Oświadczenie i odpowiedzialności materialnej” (k.6 akt) ,na mocy której pozwany przyjmuje na siebie odpowiedzialność materialną za powierzone mu mienie oraz inne składniki majątkowe firmy , które zostaną mu powierzone z zachowaniem właściwego trybu. Kontrowersyjnym zapisem w tym oświadczeniu jest oświadczenie pozwanego pracownika , iż przyjmuje on na siebie odpowiedzialność za nieprzestrzeganie regulaminu BHP oraz wszelkich kar i mandatów , którymi będzie z jego winy obciążony pracodawca. W związku z powyższym oświadczenie to zawiera zobowiązanie do niezwłocznego wyrównania strat pracodawcy , wpłacenia równowartości szkody.

Sąd Okręgowy oceniając powyższe zapisy uznał, iż stanowią one nadużycie prawa i naruszając uprawniony interes pracownika i jako rażąco naruszające art. 8 kp nie wywołują żadnych skutków prawnych. Bo co to znaczy „ wszelkich kar i mandatów” ? Tak ogólnikowe zapisy mogłyby w konsekwencji prowadzić do obciążania pracowników karami nie przewidzianymi ani w regulaminie pracy , ani w obowiązujących przepisach dotyczących odpowiedzialności materialnej czy porządkowej. Z lektury akt nie wynika, żeby jakkolwiek akt stanowiący źródło prawa pracy , czy to regulamin pracy, czy zapisy umowy o pracę zawierały dla pracowników sankcję karną za nienależyte wykonanie obowiązków pracowniczych w postaci kary pieniężnej. Umowa łącząca powoda z inwestorem z dnia 30 czerwca 2015 r. , a w szczególności jej paragraf 9 ustęp 6 dotyczy wyłącznie stron tego konkretnego zobowiązania . Ewentualny regres wobec pracownika winien znajdować oparcie w regulaminie pracy . Z lektury akt nie wynika, aby taki zapis regulaminu istniał . Pozwany pracownik nie miał żadnej wiedzy o treści umowy , na którą powołuje się pracodawca.

W tej sytuacji brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych , aby obciążyć pozwanego, nawet gdyby założyć, iż kwota 5000 zł została prawidłowo potrącona z wierzytelności , jak to wynika z dokumentu – kompensaty (...).

Sąd Okręgowy podziela jednak w tym miejscu pogląd Sądu Rejonowego , iż powyższy dokument wcale nie potwierdza , iż kwota 5000 zł ma związek z zachowaniem pozwanego w dniu 24 sierpnia 2014 r. Jak bowiem trafnie podniósł pełnomocnik pozwanego na rozprawie apelacyjnej nota obciążeniowa została wystawiona w dniu 7 września 2015 r., zaś wspomniana kompensata nosi datę 4 września 2015 r. więc z całą pewnością dotyczy ona zupełnie innej wierzytelności. Pogląd zatem Sądu meriti, iż pracodawca nie wykazał powstania szkody jest prawidłowy, choć z uwagi na przedstawioną wyżej argumentację okoliczność ta pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie .

Bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy jest więc fakt, czy pozwany przyszedł do pracy w stanie po użyciu alkoholu czy też nie, czy alkomat był legalny i czy prawidłowo odczytał pomiar, gdyż będzie on ważny jedynie w aspekcie ewentualnej odpowiedzialności za ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych (art. 52 kp).

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, iż wszystkie zarzuty zawarte w apelacji są bezzasadne . Nie mamy tu bowiem do czynienia z odpowiedzialnością materialną pracownika za mienie powierzone i szkodą wyrządzoną w związku z tym w mieniu pracodawcy, lecz z odpowiedzialnością regresową pracownika wobec pracodawcy , która nie znajduje oparcia w przepisach art., 114 i 116 kp . Trudno tu także przyjąć odpowiedzialność z art. 120 kp, gdyż pozwany nie wyrządził szkody osobie trzeciej. Nawet bowiem gdyby przyjąć, iż naruszył on przepisy BHP stawiając się do pracy w stanie po użyciu alkoholu to powinien ponieść odpowiedzialność dyscyplinarną w postaci czy to nałożenia kary porządkowej przewidzianej w regulaminie pracy czy też poprzez rozwiązanie umowy o pracę w trybie natychmiastowym . Umowa łącząca powoda z inwestorem nie może w żadnym razie stanowić podstawy odpowiedzialności pracownika, jeśli regulamin pracy nie przewiduje takiej kary .

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż wyrok Sądu Rejonowego pomimo błędnego w części uzasadnienia odpowiada prawu , a apelacja jako zupełnie bezzasadna musi zostać oddalona .

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.